

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **V.S.** , narozen ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice pobytem ..., zastoupen advokátem JUDr. Martinem Tocikem, se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 1461/66

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2017, č. j. MV-126782-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2017, č.j. MV-

126782-4/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 17. 8. 2017, č.j. OAM-96-92/PP-2015 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcová žádost o povolení k přechodnému pobytu podaná podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožňuje se závěry prvoinstančního orgánu a uzavírá, že žalobce „*nesplňuje zákonné podmínky pro vydání požadovaného pobytového oprávnění*“, když „*neprokázal, že na území hodlá pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce s občanem Evropské unie*“. Žalovaná dále doslova konstatuje, že „*v projednávaném případě bylo provedenými důkazy vyloučeno, že odvolatel na území hodlá pobývat déle než 3 měsíce*“. Takové závěry žalované, potažmo prvoinstančního orgánu však dle názoru žalobce oporu v provedeném dokazování nemají. Postup žalované a prvoinstančního orgánu, kteří činí takové závěry de facto výlučně na podkladě jakési údajné „*historie*“ žalobce a frekvence vstupů na území ČR v minulosti a na základě jiných druhů povolení k pobytu, nemůže obstát. Tato „*historie*“ předchozích vstupů na území ČR nemůže být samostatným podkladem pro vydání rozhodnutí o povolení k přechodnému pobytu. Tím spíše ne, pokud správní orgány vycházejí výlučně a pouze jen z údajů uvedených v cestovním dokladu žadatele. Z provedeného dokazování závěr o tom, že žalobce nehodlá pobývat se svou dcerou (státním příslušníkem ČR) na území ČR po dobu delší 3 měsíců, vyvodit nelze. Rozhodně takový závěr nevyplývá z toho, že žalobce trávil v minulém období na území Ukrajiny dobu delší než na území ČR. Důvody, pro které v předchozím období žalobce trávil převážnou část roku na území Ukrajiny, žalobce podrobně osvětlil během výsledků provedených v průběhu správního řízení. Žalobce na území Ukrajiny podniká. Svůj podnik na Ukrajině se navíc pokouší dlouhodobě prodat, což se mu bohužel vzhledem ke geopolitické situaci na Ukrajině nedaří. Pokud žalobce tráví relativně podstatnou část kalendářního roku na Ukrajině, je tomu tak z důvodu, aby zajistil obživu své dceři a manželce, které žijí v České republice. Navíc je zcela nelogické, aby se zcela vzdal svých příjmů a svého podnikání na území Ukrajiny do doby udělení povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Takové jednání by bylo vůči rodině zcela nezodpovědné a v případě konečného neudělení povolení k přechodnému pobytu pro celou rodinu fatální.
3. Žalobce má dále za to, že závěry žalované a prvoinstančního orgánu týkající se počtu jeho vstupů na území ČR zcela neodpovídají skutečnosti a taktéž nemají oporu v provedeném dokazování:

V rámci prvního projednání věci uvedl žalobce dne 8. 4. 2015, že do ČR jezdí cca jednou za 3 měsíce, přičemž zde vždy při každé návštěvě stráví cca 12 - 15 dnů.

V rámci druhého projednání věci dne 30. 5. 2016, tedy 13 měsíců po předchozím výsledku, žalobce uvedl, že za poslední rok (2015) strávil na území ČR cca 6 měsíců.

V rámci třetího projednání věci dne 26. 4. 2017, tedy 24 měsíců po prvním výsledku, žalobce uvedl, že za poslední rok (2016) strávil na území ČR cca 5 měsíců.

Prvoinstanční orgán pouze stroze uvádí, že skutečnosti uvedené žalobcem v rámci druhého

a třetího projednání věci nejsou věrohodné, jsou účelové, přičemž odkazuje na cestovní doklad žalobce a v něm vyznačené otisky razítek vstupů (a výstupů) na území ČR. Dle takového uvažování správních orgánů, kdy za prokázaný pobyt na území ČR se považuje pouze ten pobyt, který je zanesen otiskem razítka v cestovním dokladu, bychom dle žalobce museli dospět k závěru, že žalobce byl na území ČR v období od 10. 12. 2014 do 29. 5. 2016 pouze jednou, což by byl závěr zcela absurdní. Takový závěr by byl v rozporu i se samotnými závěry žalované a prvoinstančního orgánu. Je všeobecně známou skutečností, že na hraničních přechodech mezi Ukrajinou a Polskem tyto „otisky“ razítek polští úředníci do pasu nezanáší. Nečiní tak ani v případě leteckého vstupu na území Polska. Žalobce cestuje do ČR převážně právě přes Polsko, neboť letenky jsou v takovém případě neporovnatelně levnější. Pokud vychází žalovaná a prvoinstanční orgán výlučně a pouze jen z otisků razítek zanesených v cestovním dokladu žalobce, jedná se o otisky razítek zanesených do žalobcova cestovního dokladu českými orgány, kdy žalobce vstoupil na území EU na Letišti Václava Havla v Praze. Jakékoliv jiné vstupy na území EU v cestovním dokladu žalobce zaneseny nejsou, a to z důvodu jejich nezanesení ze strany polských úřadů. Žalobce předložil spolu s předchozím odvoláním přehled svých leteckých cest, které se mu podařilo dohledat za rok 2015. Listina je označena jako „*přilety - odlety: Oděsa – Varšava – Praha*“. K prokázání svých cest vozem samozřejmě žádné doklady nemá, cesty si neevidoval, a tudíž je může těžko doložit. Žalovaná potom zcela iracionálně konstatuje, že je záležitostí žalobce, aby si nechal při vstupu na území EU vyznačit příslušné razítko. To je naprosto absurdní, protože dlouholetá praxe polských pohraničních orgánů je opačná.

4. Žalobce dále uvedl, že zároveň odmítá, že by jakkoliv fabuloval ohledně četnosti svého pobytu na území ČR. Takový neopodstatněný závěr jde zcela mimo logiku věci. Pokud byl žalobce během svého výsledku v rámci druhého projednávání věci dotazován na četnost svých příjezdů na území ČR, neměl důvod fabulovat. Žalobce připomíná, že jeho žádost byla v rámci prvního projednání věci taktéž zamítnuta, nicméně ze zcela jiných důvodů (srov. rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 14. 9. 2015, č.j. OAM-96-35/PP-2015, jež je založeno ve spisu). Tehdy bylo žalobci vytýkáno, že nesplňuje podmínku spočívající ve vedení společné domácnosti s občanem ČR. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 14. 9. 2015, č.j. OAM-96-35/PP-2015, bylo posléze zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 30. 3. 2016, č.j. MV-156148-4/SO/sen-2015. Ani v jednom z těchto dvou rozhodnutí správní orgány nenaznačovaly, že by důvodem k zamítnutí žádosti mohla být četnost pobytu žalobce na území ČR či doba předpokládaného pobytu na území. Jaký by tedy měl žalobce důvod během druhého a třetího projednání věci fabulovat v této otázce, není zřejmé, naopak je to nelogické. Stejně tak jsou nesmyslné a nepodložené závěry prvoinstančního orgánu naznačující, že žalobce vstupuje na území vždy v době před konáním jeho výsledku. Pravdou je, že se četnost pobytu žalobce na území ČR výrazně zvýšila a dnes výrazně převyšuje dobu 3 měsíců v roce. Závěry prvoinstančního orgánu o tom, že výpověď žalobce je nevěrohodná a účelová, tudíž nemají absolutně oporu v provedeném dokazování a jde o zcela nepodloženou domněnku tohoto správního orgánu.
5. Žalobce dále namítal, že tvrdí-li žalovaná, že bylo takovým způsobem, o kterém není pochyb, prokázáno, že žalobce nehodlá pobývat na území ČR spolu se svou dcerou, potom je takové tvrzení zcela nesmyslné a nepodložené. Z žádného důkazu provedeného v rámci řízení takový závěr učinit nelze. Žalobce předložil potvrzení I. Mateřské školy v Karlových Varech - Komenského 7, z něhož je zřejmé, že žalobce pravidelně přivádí svou dceru do školky (dcera žalobce dnes již navštěvuje Základní školu jazyků Karlovy Vary).

Kromě toho žalobce předložil prohlášení vystavené spol. Canadian School s.r.o., která pořádá v Karlových Varech kurzy angličtiny, či prohlášení paní V.P., která pořádá v Karlových Varech taneční kurzy. Tyto kurzy navštěvuje nezletilá dcera žalobce a z předložených prohlášení je zřejmé, že je do těchto kurzů doprovázena jak v doprovodu matky, tak v doprovodu otce (žalobce). Tyto listinné důkazy žalobce předkládal správním orgánům právě proto, aby prokázal, že s rodinou žije a že nejde pouze o nahodilé návštěvy. I tato prohlášení potvrzují pravdivost tvrzení žalobce o četnosti jeho pobytů na území ČR a vyvracejí štiplavé poznámky žalované a prvoinstančního orgánu o tom, že žalobce přijíždí na území ČR víceméně pouze v případě doručení předvolání ze strany správních orgánů. Žalobce odkazuje v tomto směru na protokoly o výsleších své manželky paní M.P.. Kromě toho spolu rodina tráví volný čas i jiným způsobem, například na zahraničních dovolených, které tráví převážně v zemích EU.

6. Žalobce má dále za to, že v řízení před prvoinstančním orgánem prokázal, že je rodinným příslušníkem (otcem) občana ČR – nezletilé A.P., nar. ... (to koneckonců správní orgány ani nepopírají), vůči níž plní svou vyživovací povinnost, s níž má společnou domácnost a s níž hodlá nepochybně na území ČR pobývat po dobu delší než tři měsíce.
7. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí, že v projednávaném případě bylo prokázáno, že odvolatel nepobývá na území společně s občanem Evropské unie. Tento závěr je však v příkrém rozporu se závěry samotné žalované, která v předchozím průběhu řízení ve svých rozhodnutích ze dne 28. 2. 2017, č.j. MV-159013-5/SO-2016 a ze dne 30. 3. 2016, č.j. MV-156148-4/SO/sen-2015 (obě rozhodnutí jsou založena ve správních spisech a žalobce je navrhuje taktéž k provedení k důkazu) konstatuje, že má za prokázané naplnění podmínek trvalého soužití žalobce s jeho dcerou A. a manželkou M.O.P.. Žalovaná v těchto dvou rozhodnutích zcela správně odkazovala na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména potom na rozsudek ze dne 26. 3. 2014, č.j. 9 Azs 49/2014-27 či rozsudek ze dne 23. 1. 2014, č.j. 6 As 36/2013-81.
8. Žalobce dále pokračoval konstatováním, že pokud ze zákona nevyplývá něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto směru je napadené i prvoinstanční rozhodnutí zcela v rozporu s tímto požadavkem, neboť v odůvodnění rozhodnutí není žádným způsobem prokázáno, že by žalobce nesplňoval zákonem stanovené podmínky pro získání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se řídí výlučně jakýmsi vlastními úvahami, ze kterých vyvozuje zcela mylné a nepodložené závěry. Je s podivem, že se prvoinstanční orgán odvolává na evropské směrnice a tyto přitom hodnotí zcela v neprospěch žalobce. Právě prvoinstančním orgánem zmíněná Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „*Směrnice 2004/38/ES*“), rozšiřuje práva občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států EU. Směrnice 2004/38/ES podle vystupňovaného systému přiznává právo na pobyt rodinným příslušníkům, kteří jsou v jejím čl. 2 odst. 2 vymezení jako manžel či manželka anebo partner, se kterým občan EU uzavřel registrované partnerství uznané právními předpisy hostitelského členského státu jako manželství, potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky, a rovněž předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví

předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky. Dle čl. 9 odst. 1 Směrnice 2004/38/ES platí, že rodinným příslušníkům občana Unie, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a jejichž plánovaná doba pobytu přesahuje tři měsíce, vydají členské státy pobytovou kartu. Opět z jednoduchého jazykového výkladu tohoto ustanovení se podává, že jde o plánovanou dobu pobytu. Opět tedy žalobce musí poukázat na to, že žalovaná i prvoinstanční orgán rozhodovaly výlučně a pouze jen na základě předchozí a nekompletní historie pobytu žalobce uvedené v jeho pasu a nikoliv na podkladě skutečně a objektivně zjištěných údajů o jeho pobytu na území ČR, popřípadě na základě jeho dalšího plánovaného pobytu. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Z tohoto ustanovení je tudíž zřejmé, že žalobce předmětnou žádost musel podat, neboť to byla jeho povinnost, nikoliv oprávnění, jak uvádí prvoinstanční orgán.

9. V neposlední řadě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí zasahuje do práva na rodinný život jak žalobce, tak potom samotné dcery žalobce – A.P., občana České republiky. Povinnost respektovat právo na ochranu soukromého a rodinného života je kromě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) obsažena i v čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Zejména z čl. 8 Úmluvy vyplývá, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. O takový případ se však v případě žalobce a jeho dcery nepochybně nejedná. Žalobce závěrem poukazuje na tu skutečnost, že po dobu cca 10 let, kdy je držitelem povolení k pobytu na území ČR, se nikdy nedostal do konfliktu se zákony ČR a jeho jedinou snahou je získat příslušné povolení k přechodnému pobytu, které mu zajistí maximální možný styk s jeho nezletilou dcerou a manželkou. Po formální stránce je nutno zopakovat, že žalovaná vůbec nezhodnotila důkazy předložené žalobcem a důkazy svědčící o oprávněnosti podané žádosti, když důkazy hodnotí zcela jednostranně v neprospěch žalobce a na podkladě provedeného dokazování činí nepodložené spekulativní závěry. Správní orgány de facto trestají žalobce za to, že do doby zajištění řádného povolení k pobytu zajišťuje rodině žijící na území ČR obživu mimo toto území. Z tohoto úhlu pohledu jak napadené rozhodnutí, tak i prvoinstanční rozhodnutí neodpovídají principu přiměřenosti zakotvenému v § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Konec konců žalovaná se touto otázkou vůbec nezabývala.
10. Žalobce uzavřel, že žalovaná a před ní i prvoinstanční orgán dospěly na základě provedeného dokazování k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu věci, řízení zatížily podstatnými vadami a záležitost nesprávně právně posoudily, v důsledku čehož jsou obě

rozhodnutí nesprávná a nezákonná.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o povolení k přechodnému pobytu podaná podle § 87b zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek tam uvedených. Žalovaná se ztotožnila se závěrem prvoinstančního orgánu, že je dán zákonný důvod k zamítnutí žádosti, neboť žalobce v řízení neprokázal, že na území hodlá pobývat s občanem Evropské unie. Žalobce v řízení tvrdil své přání na území pobývat déle jak tři měsíce, z jeho způsobu života však vyplynulo, že se naprostou většinu roku zdržuje ve své zemi původu a na území přijíždí cca čtyřikrát do roka na max. 15 dní. Žalobce nedoložil, že by tomu mohlo být v době vydání správního rozhodnutí jinak, a tedy neprokázal úmysl pobývat na území. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná odmítá žalobu jako nedůvodnou a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

IV.

Posouzení věci soudem

12. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“), o věci samé bez jednání.
13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
14. Prvoinstanční orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *“Žadatel ke své žádosti doložil cestovní doklad č. x s platností od 31. 10. 2006 do 31. 10. 2016, ze kterého je mimo zřejmé, že v roce 2011, kdy se narodila dcera žadatele, pobýval na území České republiky v době od 19. 02. 2011 do 26. 02. 2011 (7 dní), dále od 13. 04. 2011 do 17. 04. 2011 (4 dny), od 05. 09. 2011 do 11. 09. 2011 (6 dnů). Dále obsahuje cestovní odklad žadatele otisk odjezdového přechodového razítka a datem 19. 12. 2011 a otisk jednoho příjezdového přechodového razítka, který není čitelný, tudíž správní orgán nemohl určit počet dnů žadatele na území. Z cestovního dokladu žadatele je dále zřejmé, že v roce 2012 pobýval na území od 04. 05. 2012 do 11. 05. 2012 (7 dní) a od 27. 08. 2012 do 05. 09. 2012 (8 dní), v roce 2013 pobýval na území od 18. 01. 2013 do 27. 01. 2013 (8 dní) a od 23. 07. 2013 do 27. 07. 2013 (3 dny). V prvním projednání věci byla Policií České republiky (dále jen „PČR“) provedena pobytová kontrola v místě, kde má zajištěno ubytování jak žadatel, tak jeho dcera a její matka. Ze sdělení PČR vyplynulo, že dne 14. 01. 2015 při prováděné kontrole na adrese nebyl žadatel zastižena, zastižena byla pouze dcera a její matka (nyní manželka žadatele). Dle sdělení manželky se žadatel nacházel v době prováděné pobytové kontroly na Ukrajině, kde by měl být zhruba po dobu 2 měsíců. Poté byl za účelem zjištění skutečného stavu věci v souladu s ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb. dne 08. 04. 2015 sepsán protokol o výsledku s paní P. M.O. tedy manželkou žadatele. Jmenovaná do protokolu mimo jiné uvedla, že žadatel do České republiky přijíždí každé 3 měsíce na 2 týdny, jelikož má na Ukrajině firmu. V době návštěvy České republiky se žadatel zdržuje společně s ní a jejich dcerou. Dále jmenovaná uvedla, že žadatel naposledy přicestoval do České republiky dne 1.*

dubna 2015. V souvislosti s tímto příjezdem z České republiky vycestoval asi 14. nebo 15. ledna 2015. Vycestoval kvůli své firmě na Ukrajině, jelikož na Ukrajině podniká. Dále z výpovědi vedlejšího účastníka řízení vyplynulo, že žadatel přiletěl do České republiky 01. 04. 2015, dne 04. 04. 2015, tedy 4 dny před výsledkem uzavřel žadatel manželství s matkou své dcery a na den 11. 04. 2015 má zakoupenou zpáteční letenku na Ukrajinu. Ve stejný den, tedy dne 08. 04. 2015 byl také sepsán protokol o výsledku se žadatelem. Ten do protokolu mimo jiné uvedl, že do České republiky přijíždí čtyřikrát do roka. Přijíždí na 12 až 15 dnů. Na otázku, kdy přijede příště, uvedl, že neví, v létě manželka s dcerou přijedou za ním na Ukrajinu. Dále z výpovědi žadatele vyplynulo, že v České republice nepracuje, má zde sice firmu, která pouze existuje, ale ničím konkrétním se nezabývá, jelikož on má dobrý byznys na Ukrajině. Dále uvedl, že si budoucnost jednoznačně představuje v Česku, avšak v současné době je podnikatelem na Ukrajině. Ve druhém projednání věci byla PČR opětovně provedena pobytová kontrola na adrese, kde má zajištěno ubytování jak žadatel, tak jeho dcera a její matka. Ze sdělení PČR vyplynulo, že dne 25. 04. 2016 při prováděné kontrole na adrese žadatel nebyl zastížen, zastížena byla pouze dcera a manželka, která sdělila, že žadatel odjel dne 12. 04. 2016 pracovně do Polska, kde bude ještě týden a pak odjede na Ukrajinu, v polovině měsíce května přijede do České republiky. Z pobytových kontrol, jak v prvním projednání věci, tak ve druhém projednání věci vyplynulo, že žadatel při prováděných pobytových kontrolách nebyl nikdy na území České republiky zastížen, vždy pobýval mimo Českou republiku. Za účelem zjištění skutečného stavu věci v souladu s ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb. byl dne 30. 05. 2016 znovu sepsán protokol o výsledku se žadatelem. Ten se prokázal cestovním dokladem č. x s platností od 10. 12. 2014 do 10. 12. 2024 s otiskem příjezdového přechodového razítka s datem 29. 05. 2016. Z uvedeného vyplývá, že žadatel do České republiky přicestoval den před výsledkem. Žadatel tentokrát do protokolu mimo jiné uvedl, že si nepamatuje, kolik času tráví konkrétně za kalendářní rok v České republice, je 70 % v kalendářním roce na území Evropské unie. Naposledy do České republiky přicestoval včera (neděle) a vycestuje v sobotu. Z uvedeného vyplývá, že žadatel na území stráví týden. Dále uvedl, že v loňském roce strávil na území České republiky více než 6 měsíců, s rodinou české vánoční svátky netrávil, ukrajinské ano. Na dotaz, z jakého důvodu vyměnil cestovní doklad dva roky před koncem jeho platnosti, uvedl, že končila platnost, prostě tak. Na jeden z dalších dotazů, zda vlastní více cestovních dokladů uvedl, že ne. Na další z dotazů, z jakého důvodu má v cestovním dokladu pouze jeden záznam - otisk jednoho přechodového razítka, uvedl, že na to je třeba zeptat se na hranicích. Ve třetím projednání věci byl žadatel z důvodu zjištění skutečného stavu věci v souladu s ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb. dne 28. 03. 2017 předvolán znovu k výsledku, a to na pracoviště OAMP MV Karlovy Vary na den 19. 04. 2017. O předvolání byl současně vyrozuměn zmocněný zástupce žadatele, který svojí žádostí doručenou správnímu orgánu dne 05. 04. 2017 požádal o změnu termínu výsledku z toho důvodu, že se žadatel nachází z pracovních důvodů v zahraničí, do České republiky by měl přijet 25. 04. 2017, a proto žádá o provedení výsledku hned následující den, tedy 26. 04. 2017. Požadavku zmocněného zástupce žadatele bylo správním orgánem vyhověno a žadatel byl předvolán na nový termín výsledku na pracoviště OAMP MV Karlovy Vary na den 26. 04. 2017. O předvolání byl současně vyrozuměn zmocněný zástupce žadatele. Dne 26. 04. 2017 byl tedy znovu sepsán protokol o výsledku se žadatelem. Ten se prokázal cestovním dokladem č. x s platností od 10. 12. 2014 do 10. 12. 2024 s otisky příjezdových a odjezdových přechodových razítek, dle kterých na území České republiky pobýval v době od 29. 05. 2016 do 04. 06. 2016 (6 dní), v době od 28. 08. 2016 do 10. 09. 2016 (13 dní), v době od 30. 10. 2016 do 07. 11. 2016 (8 dní). Dále obsahuje cestovní doklad žadatele otisk příjezdového přechodového razítka s datem 06. 01. 2017, ke kterému chybí otisk navazujícího odjezdového razítka, avšak z výpovědi žadatele bylo zjištěno, že zde pobýval kolem 12 dní. Dále zde dle záznamů v cestovním dokladu

pobýval žadatel na území v době od 24. 03. 2017 do 03. 04. 2017 (11 dní), poté přicestoval den před konáním výsledku, tedy 25. 04. 2017. Z výpovědi žadatele tentokrát mimo jiné vyplynulo, že se dne 19. 04. 2017 nemohl dostavit k výsledku, jelikož byl na Ukrajině z důvodu tamního podnikání. Ke svému pobytu na území České republiky v letošním roce uvedl, že v lednu 2017 se na území zdržoval, nepamatuje si data, byl zde kolem 12 dnů. V únoru 2017 na území vůbec nebyl. V březnu 2017 byl na území, nikoliv však v Karlových Varech, z důvodu podnikání byl ve Varšavě a poté v Praze a Pardubicích, na území se zdržel týden, poté přicestoval z důvodu výsledku, den před jeho konáním a vycestuje příští týden v pondělí nebo úterý. Z uvedeného vyplývá, že žadatel na území stráví cca 5-6 dní. Dále uvedl, že v roce 2016 strávil na území Evropské unie více než 5 měsíců, ne pouze na území České republiky, protože hodně cestuje po všech zemích Evropské unie, jezdí do Polska, Německa apod. Kolik času strávil konkrétně na území České republiky si nepamatuje, nepamatuje si ani kolik času strávil na území v roce 2015. Na jeden z dalších dotazů, zda vlastní více cestovních dokladů uvedl, že užívá jen jeden, který předložil. Na další dotaz, z jakého důvodu vyměnil aktuální cestovní doklad 2 roky před uplynutím jeho platnosti, sdělil, že na minulém výsledku uvedl, že na Ukrajině je možné vlastnit 2 cestovní doklady, jeden pro země, kde není potřeba vízum a druhý pro země, kde vízum potřeba je. Dále vypověděl, že užívá jeden cestovní doklad, avšak do října 2016 měl 2 cestovní doklady, platnost toho druhého v říjnu 2016 skončila. Na další dotaz, z jakého důvodu výměnu aktuálního cestovního dokladu neoznámil v zákonem stanovené době, uvedl, že nic neskrýval, na prvním výsledku dal k dispozici oba cestovní doklady. Správní orgán poté žadatele upozornil na to, že aktuální cestovní doklad neměl k dispozici, na což žadatel uvedl, že myslí, že ho dokládal. Na další dotaz, z jakého důvodu žadatel aktuální cestovní doklad doložil teprve v říjnu a listopadu 2015 do svých žádostí o prodloužení dlouhodobého pobytu na území, uvedl, že aktuální cestovní doklad nevyužíval a tudíž ho nebylo potřeba dokládat. Když někam jede, jede jen s jedním cestovním dokladem. Na dotaz, jak si představuje budoucnost, uvedl, že bohužel stále podniká na území Ukrajiny, byznys na Ukrajině nemůže prodat, protože prodej by byl nevýhodný. Co bylo dříve na Ukrajině drahé, je dnes levné. Jakmile byznys na Ukrajině prodá, přestěhuje se do České republiky. Na závěr své výpovědi uvedl, že chce pochopit, proč si orgány vzali na sebe misi, poroučet mu s jeho rodinou. Je mu 50 let, umí zabezpečit rodinu, má ji rád. Je na třetím pohovoru a z toho dělá závěr, že má žít podle pravidel policie. Jeho práva jsou porušována. Nežádá nic zvláštního, jen to, co má právo žít. Je v uzavřeném kruhu - správní orgán - Komise - správní orgán - Komise. Asi se sejde u soudu. Požádá o kompenzaci. To byly emoce, žádá o spravedlivé rozhodnutí. Žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. je oprávněně podat rodinný příslušník občana EU, který sám není občanem EU a hodlá na území pobývat společně s občanem Evropské unie. Hodlá-li na území pobývat společně s občanem EU po dobu delší než 3 měsíce pak mu z výše uvedeného ustanovení vyplývá povinnost takovou žádost podat. Ust. § 87b bylo do textu zákona č. 326/1999 Sb. včleněno v důsledku implementace směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a zrušení směrnic č. 64/221 EHS, 68360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS. Jestliže je v řízení před správním orgánem, jakož i v řízení před soudem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského práva (což je právě zákon o pobytu cizinců v kontextu se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES), je správní orgán či soud povinen jej vyložit v intencích evropského předpisu. Článek 3 uvedené směrnice stanoví: „Tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je

doprovázejí nebo následují“. Zákon č. 326/1999 Sb. navíc vztahuje pravidla obsažená ve směrnici i na kategorii rodinných příslušníků občanů ČR, kteří pobývají či hodlají pobývat na území ČR. Jak ve smyslu zák. č. 326/1999 tak i ve smyslu výše uvedené směrnice je nezbytnou podmínkou pro vydání povolení k přechodnému pobytu ve formě pobytové karty rodinného příslušníka občana EU ta skutečnost, že se rodinný příslušník občana EU (ČR) hodlá společně s tímto občanem pobývat na území státu, kde o vydání pobytové karty žádá (České republiky). Z provedeného dokazování však vyplývá, že v případě žadatele tomu tak není. Žadatel pobývá většinu času v zahraničí, a to konkrétně na Ukrajině, kde podniká. Žadatel tedy žije a podniká na Ukrajině. Budoucnost si sice jednoznačně představuje v České republice, avšak v současné době je podnikatelem na Ukrajině a svůj byznys v současné době nemůže prodat, jelikož by to bylo finančně nevýhodné. V prvním projednání věci žadatel tvrdil, že do České republiky přijíždí čtyřikrát do roka na 12 až 15 dnů, tedy v podstatě nepřetržitě pobývá mimo území České republiky. Toto jeho tvrzení odpovídalo záznamům v předloženém cestovním dokladu. Ve druhém projednání věci žadatel tvrdil, že si nepamatuje, kolik času konkrétně za kalendářní rok tráví v České republice. Později tvrdil, že v loňském roce strávil na území České republiky více než 6 měsíců. Toto tvrzení však nebylo prokázáno záznamy v jeho cestovním dokladu, neboť ten obsahuje pouze jediný otisk přechodového razítka s datem příjezdu 29. 05. 2016 v souvislosti s jeho druhým předvoláním k výsledku. Ve své třetí výpovědi žadatel tvrdil, že v loňském roce strávil na území Evropské unie více než 5 měsíců, kolik to bylo na území České republiky si nepamatuje. Správní orgán k tomuto uvádí, že dle záznamů v jeho cestovním dokladu na území České republiky pobýval v roce 2016 v souhrnu 27 dní a v roce 2017 v souhrnu zatím 23 dní plus plánovaných cca 5-6. Tvrzení žadatele tedy neodpovídá záznamům v jeho cestovním dokladu. První výpověď žadatele tedy odpovídá záznamům v jeho tehdy doloženém cestovním dokladu. Druhou a třetí výpověď žadatele nelze opřít o záznamy v jeho cestovním dokladu. Správní orgán má za to, že žadatel po zkušenostech z prvního výsledku svým tvrzením účelově navyšoval dobu pobytu strávenou na území, neboť jeho tvrzení neprokazují záznamy v cestovních dokladech. V průběhu řízení tedy nedošlo k žádné změně ohledně soužití žadatele s občanem ČR na území, neboť žádná změna nebyla žadatelem prokázána. Z provedeného dokazování tedy vyplývá, že žadatel navštěvuje Českou republiku pouze sporadicky, žije a podniká na Ukrajině. Není důvod nevěřit první výpovědi žadatele, kdy tvrdil, že do České republiky přijíždí čtyřikrát do roka na 12 až 15 dnů. Toto také potvrdila manželka žadatele. Přestože si budoucnost jednoznačně představuje v Česku, v současné době je podnikatelem na Ukrajině, což se dodnes nezměnilo. Že by tomu bylo v blízké budoucnosti, není pravděpodobné, neboť žadatel nic takového netvrdil. Z uvedeného vyplývá, že žadatel nehodlá na území pobývat déle než 3 měsíce společně s občanem ČR, neboť nic takového netvrdil. Správní orgán opětovně uvádí, že v souvislosti s předvoláním k výsledku na den 30. 05. 2016 v novém projednání věci, přicestoval dne 29. 05. 2016, tedy den před výsledkem a vycestovat měl dle svého tvrzení v sobotu, tj. 04. 06. 2016. Stejně tak tomu bylo s předvoláním k výsledku na den 08. 04. 2015 v prvním projednání věci, kdy žadatel přicestoval dne 01. 04. 2015 a na den 11. 04. 2015 měl zakoupenou zpáteční letenku na Ukrajinu. I ve třetím projednání věci žadatel přicestoval k výsledku den před jeho konáním a za 5 - 6 dní plánoval vycestovat. Z uvedeného je zřejmé, že žadatel opakovaně krátkodobě (z důvodu předvolání k výsledku) navštívil svoji rodinu na území, přičemž nadále hodlá žít a podnikat na Ukrajině, nikoliv bezprostředně pobývat na území České republiky déle než 3 měsíce společně s občanem České republiky. Správní orgán má tedy za to, že dostatečně a takovým způsobem, o kterém není pochyb prokázal, že žadatel nepobývá a nehodlá bezprostředně na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, tedy se svojí dcerou. Tím tedy v případě žadatele nebyla splněna podmínka pro podání žádosti a tedy i pro vydání povolení k

přechodnému pobytu uvedená v ust. § 87b odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., neboť žadatel neholdá pobývat na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie. To, že přijíždí do České republiky sporadicky, pouze na několik dnů, tedy na dobu kratší než 3 měsíce, v České republice hodlá žít někdy v budoucnu, tím není splněna podmínka pro udělení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť žadatel na území společně s občanem České republiky nepobývá. Text výše uvedené směrnice poměrně jasně uvádí, že tato se vztahuje na rodinné příslušníky občanů Evropské unie, kteří tyto občany Evropské unie doprovázejí nebo následují. Z provedeného dokazování však vyplynulo, že žadatel nenásleduje ani nedoprovází svojí dceru do členského státu Evropské unie, neboť žadatel má na území České republiky udělené povolení k dlouhodobému pobytu, a to již od roku 2006. Správní orgán má za to, že v řízení byla dostatečně prokázána existence skutečností, které odůvodňují zamítnutí žádosti účastníka řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 87b odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., když bylo zjištěno, že účastník řízení neholdá na území České republiky pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce společně s občanem Evropské unie.”

15. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: “Podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Komise souhlasí se závěrem Ministerstva vnitra, že odvolatel nesplňuje zákonné podmínky pro vydání požadovaného pobytového oprávnění. Ze spisového materiálu vyplývá, že odvolatel odvozoval své postavení rodinného příslušníka od nezletilé P.A., nar. ..., státní příslušnice České republiky, do jejíhož rodného listu byl po jejím narození na základě popření otcovství zapsán jako otec. S ohledem na předchozí průběh řízení Komise k odůvodnění napadeného rozhodnutí doplňuje, že je zřejmé, že Ministerstvo vnitra odvolatele považovalo za rodinného příslušníka občana Evropské unie, a to nezletilé A.P., přestože to v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně není uvedeno. Komise souhlasí i se závěrem Ministerstva vnitra, že odvolatel nesplňuje podmínky výše citovaného ustanovení § 87b odst. zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení neprokázal, že na území hodlá pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce s občanem Evropské unie. Komise neshledala žádné pochybení ohledně výkladu uvedeného ustanovení Ministerstvem vnitra. Smyslem a účelem uvedeného ustanovení je umožnit rodinným příslušníkům občana Evropské unie jej následovat na území, resp. na území s ním pobývat, pokud jejich společný pobyt na území má být delší než 3 měsíce. V projednávaném případě bylo provedenými důkazy vyloučeno, že odvolatel na území hodlá pobývat déle než 3 měsíce. S ohledem na argumentaci odvolatele Komise uvádí, že slovní spojení hodlá pobývat na území neznamená, že do budoucna má takové přání, nebo že samotným podáním žádosti je zřejmé, že chce žít s rodinou na území. Uvedené slovní spojení je třeba vykládat objektivně, tedy zda cizinec má v úmyslu pobývat na území společně s občanem Evropské unie, přičemž takový pobyt musí být reálně možný a cizinec musí být reálně schopen a ochoten na území za tímto účelem pobývat. Takový pobyt odvolatele na území byl v průběhu řízení provedenými důkazy vyloučen. Skutečnost, že odvolatel na území pobývá pouze sporadicky, a to ani ne 3 měsíce v roce v souhrnu, vyplývá z jeho cestovního dokladu a z výsledku. Odvolatel uvedl, že většinu roku pobývá na Ukrajině, mimo území pobývá z pracovních důvodů, je vážený podnikatel. Z

žádného podkladu založeného ve spise nevyplývá, že by se v nej bližší době mohlo cokoliv na jeho pobytu na území změnit. Z toho důvodu je relevantní dosavadní pobytová historie odvolatele, neboť je zřejmé, že obdobné cestovní návyky, zejména četnost pobytu na území bude odvolatel opakovat i v následujícím období. Četnost může být ještě menší, když některé cesty odvolatel uskutečnil právě v souvislosti s předmětným řízením. V průběhu řízení bylo prokázáno, že odvolatel je v důsledku svého podnikání vázán na území Ukrajiny, svůj život si zařídil tak, že jeho ukrajinská manželka a česká dcera pobývají na území a on je cca 4x do roka na několik dní navštěvuje. Rodinu zabezpečuje z finančního hlediska a svého podnikání se nehodlá vzdát. V odvolání výslovně uvedl, že považuje za nelogické a nezodpovědné, aby se vzdal svých příjmů a svého podnikání na Ukrajině do doby udělení povolení k přechodnému pobytu. Z uvedeného vyplývá, že odvolatel podal předmětnou žádost minimálně předčasně. Jak uvedeno výše, předmětná žádost je určena pro cizince - rodinné příslušníky občanů Evropské unie, kteří jsou připraveni na území společně s občanem Evropské unie pobývat. To však není případ odvolatele, který nejen že podmínky pobytu na území delší než 3 měsíce nesplňuje, ale v nejbližší době je ani nemá v úmyslu splňovat. Pokud přesídlení na území váže prodejem podniku, rovněž sám uvedl, že to se mu s ohledem na situaci na Ukrajině nedaří. Z uvedených důvodů Komise souhlasí s Ministerstvem vnitra, že odvolatel nedoložil, že by splňoval podmínku, že hodlá na území pobývat společně s občanem Evropské unie. K námitce ohledně praxe vyznačování přechodových razítek Komise uvádí, že pro účely posouzení pobytu správní orgány oprávněně vycházejí z cestovního dokladu, který je zákonnou náležitostí žádosti. K vyjádření odvolatele, že jeho cestovní doklad neobsahuje všechny údaje o cestách, Komise uvádí, že správní orgány např. při posuzování pobytu na a mimo území oprávněně vycházejí z cestovního dokladu, který je určen mimo jiné i k záznamům v tomto smyslu. V Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006 ze dne 15.3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob, tzv. „Schengenský hraniční kodex, které je na území přímo aplikovatelné, konkrétně v Článku 10 se uvádí, že: „ Cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména: a) doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici, b) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, kterému, je vízum vydáno členským státem na hranici, c) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého se nevztahuje vízová povinnost. “ Ustanovení čl. 11 nařízení dále stanoví: „ 1. Není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. 2. Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.“ Pro účely předmětného řízení je podstatné, že je to odvolatel, kdo jako státní příslušník třetího státu, prokazuje svůj pobyt na území, pokud na území žádá o povolení k pobytu. Je tedy na něm, aby si do cestovního dokladu nechal zaznamenat výjezdní a příjezdová razítka, tím přispěl k dodržování právních předpisů, včetně tzv. Schengenského hraničního kodexu a sám si usnadnil procesní postavení při dokazování svého pobytu na území jako jedné z podmínek pro vydání požadovaného povolení k pobytu. Pokud odvolatel zpochybňuje údaje ve svém cestovním dokladu, je jen na něm, aby vyvrátil zákonnou domněnku, že doba jeho nepřítomnosti na území, která vyplývá z razítek v cestovním dokladu, odpovídá skutečné době jeho nepřítomnosti na území. To se však v daném případě nestalo, přestože odvolatel v průběhu řízení předložil listiny, ze kterých podle jeho názoru vyplývá jeho pobyt, nebo úmysl pobývat na území.

Skutečnost, že jeho dcera navštěvuje různé kroužky a odvolatel ji tam může doprovázet, nesvědčí na jeho pobyt na území. Rovněž obecné údaje (není ani zřejmé, kdo je sepsal) ohledně „přiletů a odletů Oděsa-Vařava-Praha“ neobsahují žádné relevantní informace, které by mohly vyvrátit údaje, které vyplývají z odvolatela cestovního dokladu jako veřejné listiny. Důvodná není ani námitka ohledně použití směrnice. V projednávaném případě není aplikován žádný neurčitý právní pojem, k jehož výkladu by bylo třeba, s ohledem na transpozici směrnice, přihlídnout. Uvedená směrnice se tedy v projednávaném případě neaplikuje, neboť podle jejího čl. 3 odst. 1 se vztahuje na „všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice, kteří je doprovázejí nebo následují. Odvolatel netvrdil ani nedoložil, že by následoval občana Evropské unie do jiného státu, nezletilá A. je státní příslušnicí České republiky a v České republice pobývá. Není sporné, že z výše citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zákon ukládá cizinci, který hodlá na území pobývat s občanem Evropské unie, aby o pobytové oprávnění požádal v případě, že chce na území pobývat po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie. Podání žádosti však není totéž jako splnit podmínky pro udělení požadovaného pobytového oprávnění. Sporné není v projednávaném případě ani to, že odvolatel k žádosti přiložil požadované náležitosti. Vyjádření v odvolání v tomto smyslu tedy směřují k odůvodnění napadeného rozhodnutí, na výrok nemají žádný vliv. V projednávaném případě bylo prokázáno, že odvolatel nepobývá na území společně s občanem Evropské unie. Naopak odvolatel žije většinu roku dlouhodobě na Ukrajině. S rodinou se vidá, ale jejich styk nelze označit za společný pobyt na území delší než 3 měsíce ve smyslu ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Odvolatel na území fakticky s dcerou nepobývá, ani v nej bližší budoucnosti pobývat nehodlá. V průběhu řízení netvrdil ani nedoložil nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by přechodný pobyt společně s dcerou na území realizoval. Komise proto souhlasí s Ministerstvem vnitra, že odvolatel nesplňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu, odvolatel v průběhu řízení neprokázal, že na území pobývá společně s občanem Evropské unie. Pokud ji na území navštěvuje, je to irelevantní a neodůvodňuje vydání požadovaného pobytového oprávnění. Skutkový stav Komise považuje za zjištěný v dostatečném rozsahu, v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. V tomto smyslu Komise zdůrazňuje, že řízení o vydání pobytového oprávnění je ovládané zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníku řízení, který má tvrdit a prokazovat skutečnosti, které považuje za podstatné pro posouzení své žádosti. Odvolatel konkrétně neuvedl žádné skutečnosti, které podle jeho názoru Ministerstvo vnitra mělo zjistit a nezjistilo, Komise v tomto smyslu žádné pochybení neshledala. Napadené rozhodnutí, resp. závěry Ministerstva vnitra nejsou se spisovým materiálem v rozporu. Komise neshledala ani žádné pochybení ohledně zásad činnosti správních orgánů. Komise zastává názor, že Ministerstvo vnitra své závěry řádně a přezkoumatelným způsobem zdůvodnilo v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, Ministerstvo vnitra přihlídklo ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo, a ze zjištěných skutečností vyvodilo správné závěry. Napadené rozhodnutí je přiměřené ve smyslu správního řádu. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu stanoví podmínku přiměřenosti okolnostem případu a souladu s veřejným zájmem. Tyto podmínky jsou zcela jistě splněny, neboť není ve veřejném zájmu, aby pobytové oprávnění bylo vydáváno cizincům, kteří k tomu nesplňují zákonné podmínky. Napadené rozhodnutí žádným způsobem nezasahuje do dosavadního života odvolatele, do jeho práv a povinností, zejména mu nezakazuje styk s manželkou a dcerou. Je jen na cizincích, jak si pobyt upraví. Není žádný důvod, aby se v projednávaném případě upřednostňovalo právo pobytu na území nezletilé A., jejíž oba rodiče jsou státní občané Ukrajiny a její otec na Ukrajině pobývá po většinu roku. Pokud se odvolatel rozhodl, že dcera bude pobývat na území a on bude podnikat na Ukrajině, je

to jejich rozhodnutí, které nelze dávat k tíži správnímu orgánu. Jedná se o svobodné rozhodnutí rodičů jak budou realizovat styk s dítětem. Žádné porušení úmluvy či mezinárodních závazků České republiky Komise neshledala. Komise zároveň odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn.: I. ÚS 38/04 ze dne 12. 4. 2005, z jehož odůvodnění vyplývá, že „neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“

16. Soud se se závěry správních orgánů zcela ztotožňuje.
17. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu.
18. Správní orgány předně dospěly ke správnému závěru, když uvedly, že *“slovní spojení ‘hodlá pobývat na území’ neznamena, že do budoucna má takové přání, nebo že samotným podáním žádosti je zřejmé, že chce žít s rodinou na území. Uvedené slovní spojení je třeba vykládat objektivně, tedy zda cizinec má v úmyslu pobývat na území společně s občanem Evropské unie, přičemž takový pobyt musí být reálně možný a cizinec musí být reálně schopen a ochoten na území za tímto účelem pobývat.”*
19. Na žalobci bylo, aby v průběhu správního řízení tvrdil a prokázal, resp. alespoň označil důkazy, ze kterých by vyplývalo, že *“hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce”*.
20. Obdobně jako v průběhu správního řízení žalobce i v žalobě tvrdil, že *“žalobce na území Ukrajiny podniká. Žalobce se pokouší svůj podnik na Ukrajině dlouhodobě prodat, což se mu bohužel vzhledem ke geopolitické situaci na Ukrajině nedaří. Pokud žalobce tráví relativně podstatnou část roku na Ukrajině, je tomu tak z důvodu, aby zajistil obživu své dceři a manželce, které žijí v České republice. Navíc je nelogické, aby se zcela vzdal svých příjmů a svého podnikání na území Ukrajiny do doby udělení povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Takové jednání by bylo vůči rodině nezodpovědné a v případě konečného neudělení povolení k přechodnému pobytu pro celou rodinu fatální”*.
21. Za situace, kdy žalobce netvrdil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že například ukončil nebo omezil své podnikání na Ukrajině, resp. že se zde objevila nová skutečnost, na základě které by měl být rozsah pobytu žalobce na území České republiky jiný než v minulosti, postupovaly správní orgány správně, když při posuzování otázky, zda se žalobci podařilo či nepodařilo prokázat, že *“hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce”*, z dosavadního rozsahu pobytu žalobce na území České republiky.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č.j. 1 Azs 240/2015-35 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), uvedl: *“Čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu konstruuje právní domněnku, dle které není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Tuto domněnku je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoliv způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se krátkodobého pobytu dodržel (srov. odst. 2 ustanovení).”*
23. Správní orgány tudíž byly oprávněny vycházet z *“otisků razítek v cestovním dokladu”* žalobce, a za situace, kdy žalobce nepředložil konkrétní tvrzení o jiných dobách jeho

pobytu na území České republiky a k jejich prokázání nenavrhl důkazy způsobilé tato tvrzení doložit, dospěly ke správnému závěru, že žalobce další doby pobytu neprokázal.

24. Pokud jde o žalobcem ve správní řízení předložené důkazy, dospěly správní orgány ke správným závěrům, když uvedly: *“Skutečnost, že dcera žalobce navštěvuje různé kroužky a odvolatel ji tam může doprovázet, nesvědčí na jeho pobyt na území. Rovněž obecné údaje (není ani zřejmé, kdo je sepsal) ohledně „přiletů a odletů Oděsa-Varšava-Praha“ neobsahují žádné relevantní informace, které by mohly vyvrátit údaje, které vyplývají z odvolatelova cestovního dokladu jako veřejné listiny.”* Ač žalobce předložil předmětné listiny, neuvedl žádná tvrzení, ze kterých by vyplývaly konkrétní doby, po které se měl na území České republiky zdržovat. Listiny tak pak pro svoji obecnost nebyly způsobilé cokoli konkrétního prokázat.
25. Nedůvodnými jsou i námitky žalobce o *“zásahu do práva na rodinný život”* či o *“nepřiměřenosti”*.
26. Žalovaná v této souvislosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: *“Napadené rozhodnutí žádným způsobem nezasahuje do dosavadního života odvolatele, do jeho práv a povinností, zejména mu nezakazuje styk s manželkou a dcerou. Je jen na cizincích, jak si pobyt upraví. Není žádný důvod, aby se v projednávaném případě upřednostňovalo právo pobytu na území nezletilé A., jejíž oba rodiče jsou státní občané Ukrajiny a její otec na Ukrajině pobývá po většinu roku. Pokud se odvolatel rozhodl, že dcera bude pobývat na území a on bude podnikat na Ukrajině, je to jejich rozhodnutí, které nelze dávat k tíži správnímu orgánu. Jedná se o svobodné rozhodnutí rodičů jak budou realizovat styk s dítětem.”* Soud se ztotožňuje i s těmito závěry žalované.
27. Žalobci se v průběhu správního řízení nepodařilo prokázat, že by zde pobýval nebo *“hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce”*, a proto nemůže být nijak dotčen tím, že jeho žádosti nebylo vyhověno. Na jeho stávajících poměrech se totiž vydáním správních rozhodnutí nic nemění.

V.

Rozhodnutí soudu

28. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

29. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. února 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu